

Pasvalio Mariaus Katiliškio viešosios bibliotekos konkursui

Neringa Krikščiūnaitė,
Pasvalio Petro Vileišio gimnazijos 2b klasės mokinė

EILĖ RAŠČIAI

Pasvalys
2008 m.

Neringa Krikščiūnaitė

Monetos

Drebančiais pirštais
Auksinėm monetom žaidžiu...
Kiek dar man laukti
Kiek dar išgirsti dainų?
Savo pasaulį šmėklom atiduoti geidžiu.
Mėtų arbatą aš lyg vyną geriu.
Daug kas gedėjo, daug kas gėrėjos kapu.
Bet negalėjo nieko pakeisti laiku.
Aš savo pirštais tavo sielą liečiu.
Kiek dar tikėtis, kiek dar ilgėtis galiu.
Laukti, kol vėjas vėl sušnibždės „nekenčiu”.
Tuoktis su vėle ir atsimerkti laiku.

Neringa Krikščiūnaitė

* * *

Atsukite purvinus veidus
Ir liaukitės bėgti.
Pink Floyd'ų plakata nuplėškite.
Juoda kava gyvenkit,
Su druska vietoj cukraus.
Nuskinkite gėdą.
Užsiklijuokite pleistrus ant sužalotų riešų.
Nusiraukite plaukus.
Jūs mėgstat saldumą
Ir mylite melą,
Aš megstu kartumą
Saldu...

Neringa Krikščiūnaitė

Cukrus

Tavo tikėjimo skonis
Primena sutižusius ledus
Karštą vasaros rytą.
Tavo Dievas saldus
Lyg cukraus vata.
Tavo maldos...
O, kaip tu meldiesi!
Sutinusiom lūpom
Cukraus skonio šaukiesi.
Surūdijusiais vyriais
Sutvirtintos medinės durys.
Dažnai namus lygindavai
Su nirvanai tinkamu guoliu.
Tu save laikei šventuoju
Ir gėrei iš kaimyno pavogtą vyną.
Ak, pažinojau tikrą vyrą!
Kvailio kostiumu...

Neringa Krikščiūnaitė

Ievos išpažintis

Mus išvijo iš rojaus už tai, kad sugundėm viens kitą Dievo duotais malonumais.
Atidavė mus Šėtonui ir pasakė: „Tebūnie jūsų kelias nuklotas sunkumais!”
Skudurais nudrengtais prisidengę ėjom, klupom, akmenyse kraują palikdami.
Žolės lyg tyčia badydavo pėdas, tardamos: „Jūs rojūj prakeikti!”
Mano baltąjį veidą pažymėjo gilus neapykantos randa,
O rankos ieškojo ir akys jau matė tą išsvajotąjį kitą krantą...
Bet sunkūs vyriai, laikantys vartus, mums jų neatidarė,
Adomas man tarė: „Mes nuodėmę padarėm...”
Klupdama prie vartų į atjautos namus
Aš dar spėjau ištarti: „Tebūnie! Dievas prakeiktas bus!”
Dangus krauju paplūdo,
Žemės kirminai pabudo,
Mano akyse šviesa galutinai pražuvo...
Sekiau pagal juodų varnų pulką,
Jie karkdami žadėjo man, kad neisim ten, kur tik išrinktieji užsunka...
Iš štai... aš prieš jį...
Prieš tą, kuris mane priimt sutinka,
Kuris nesigaili to, kas praeity nutinka.
Juoda skraiste apsigobęs, tu man tik savo akis malonėjai parodyt.
Tylus, bet galingas balsas žada, kad niekas nesikėsins manęs nuuodyt,
Nes aš pati būsiu nuodai ir seksiu valdovo keliais..
Išpažintis tau, mano juodas varne...

Neringa Krikščiūnaitė

Mimozos hipnozė

Pakluskit valdžiai!
Pakluskit jai ir užčiaupkite lūpas!
Jūs nekalbėkit! Jūs neturite teisės šnabždėti.
Klaupkitės ant kelių!
Prieš galingąjį žmogų...
Klaupkitės!
Juk jis jums parodys rytojū.

Jūs neturite teisės žinoti!
Neturite teisės!
Neturite teisės mumis abejoti!

O jei atsiras kitokių...
Nedoringų visuomenės atliekų...
Jūs išvis neturėsite teisių!
Ir mes jums nieko neleisim.

Mes nenorim naujovių!
Mums gerai kaip yra.
Mes kasam sau kapą-
Taip įsakė valdžia...

Devyni adatų gyvenimai

Tu vėl laimingas!
Adatų dėka tu vėl laimingas.
Tu vėl sakai, kad mes išrinktieji
Ir tau pasirodo šventieji...
Tu sakei, esąs Nukryžiuotojo sūnus.
Tikrai? Juk tu ką tik palikai vaikų namus...
Tu vėl skaičiuoji savo gyvenimus –
Jų tau liko devyni.
Tik staiga, kai gulejai adatų vonioje...
Netyčia dėma užsitraukei...
Aš juk sakiau, kad nemaišytum vaistų!
Gal pameni prieš tai išgėręs
Paracetamolio dozę?
Tu vėl laimingas...
Šypsais baltam mirties patale.
Tu vėl laimingas.
Adatas įdėjau drauge.

Neringa Krikščiūnaitė

Gyvenimo stygos

Mano mintys yra istorija
Tik kas jas atkas?
Giliai po juoda dirva
Tu gali rasti jas...
Sakeisi esantis Klaidas,
Patapau tavąjį Bone.
Tu buvau lyg elektros laidas,
O aš šviesa tamsoje.
Ir bandei nutašyti iš akmens
Savo gyvybės kelią,
Žinojau, kad jis truks lig rudens...

Kai dangus nudažė lapus
Ir oras tapo slogus,
Tu nutraukei savąsias stygas –
Aš išderinau tavo klaidas.

Išsižadėjimas

Jie pardavė žemę,
Kurioj aš užaugau,
Ir apie kurią aš dėjau eiles.
Mano minčių jau niekas nesaugo,
Nukirto jie didžiąsias egles.
Su įnagiu Giltinės ėjo per pievų lauką –
Išžudė manąsias drauges.
Beržai buvo mano broliai,
Jų viršūnėj aš turėjau guolį,
Kurį nuvertė vikšrinis sliekas,
Vilko dantimis.
Iltys smigo į kamieną
Atimdami visas viltis.

Ir kai pas juos grįžau,
Po šešerių gyvenimo tiltų,
Radau aš naujas žemes –
Manąsias palaidojo vilkas.

Neringa Krikščiūnaitė

Akiniai nuo....

Užsidėki akinius nuo saulės –
Tau ji degina akis.
Pakol venom jau nebeteka kraujas,
Tik tavęs neištiks lėta mirtis.
Užspauskit riešą,
Sugniaužęs ranką.
Matai, kaip mėlynuoja pirštai?
Merkias akys, sąmonė miršta.

Pabundi baltoj palatoj
Balti langai ir baltas dangus.
Tu jo neįperki – tau jis per brangus.
Pamirški skausmą, tau jis neegzistuoja,
Matyki ne valdžią, pajuski tu galią.
Tave turtinė nemiga kamuoja.
Užsidėki akinius nuo saulės –
Po akimis tau ratilai juoduoja.

Neringa Krikščiūnaitė

Metalinės stygos

Į metalu kaustytas gitaros stygas,
Kur ką tik grojai akordą C moll
Susipjaustei tu savo rankas –
Taip buvo vakar, taip pat bus rytoj.

Tu skambini savo gyvenimą
Apdainuoji laukimą ir nerimą.
Tu sukuri savo gamas
Ir išderini standartines natas.

Mėgsti groti lauke Lietuje,
Taip paslepi ašaras savas.
Užsidarai savajam laukime
Ir galvoji apie džiaugsmo spalvas.

Pamenu, sugrojai akordą paskutini,
Pavadintą Amin7.
Ir nutraukei metalu stygą kaustytą –
Tau garsai buvo pernelyg svetimi.